

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **EMPLOY s.r.o.**, IČO: 28018532,
sídlem Perlová 60/14, 301 00 Plzeň,
zastoupena Mgr. Marianem Francem, advokátem,
sídlem Škroupova 796/10, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. 6376/1.30/19-4,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. 6376/1.30/19-4, kterým žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 25. 7. 2019, č. j. 6828/7.30/17-29. Tímto rozhodnutím oblastní inspektorát podle § 33a odst. 2 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 28. 7. 2017 (dále jen „zákon o inspekci práce“) za použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“) uložil žalobkyni pokutu ve výši 97 000 Kč za správní delikty podle § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce spočívající v porušení § 309 odst. 2 písm. f) a § 309 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Oblastní inspektorát svým rozhodnutím současně částečně zastavil řízení o správních deliktech podle § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce a uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Změna výroků rozhodnutí oblastního inspektorátu provedená napadeným rozhodnutím spočívala ve vypuštění všech odkazů na zákon o přestupcích, resp. v nahrazení textu „za použití ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017“ textem „v souladu s ust. § 35 písm. b) a dle ust. § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů“. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně pro stručnost k dále uvedeným žalobním bodům odkázala na dikci svého příloženého odvolání s tím, že je, resp. jeho část týkající se odůvodnění svých skutkových a právních závěrů činí nedílnou součástí žaloby, neboť obsahuje podrobnosti k jednotlivým žalobním bodům. Dochází pouze k přeměně názvu ze „Zásadní porušení práv účastníka řízení I. až VII.“ na „Zásadní porušení práv žalobce I. až VII.“ Podle žalobkyně by tedy měl soud přezkoumat tyto žalobní body:
3. Některé složky mzdy byly vykázány v jiných kolonkách, což žalobkyně přiznala již v průběhu kontroly. Zásadní podle ní ale je, že celková mzda zaměstnanců byla vyšší než nároková, a to včetně příplatků, což ani jeden ze správních orgánů nevzal v potaz.
4. Žalobkyně trvala na nepřezkoumatelnosti srovnatelných zaměstnanců, kteří vykonávali úplně jinou práci než kmenoví zaměstnanci uživatelů. Důkazem jsou i příložené vyžádané protokoly ze souběžně vedených kontrol u uživatelů Inteva a Webasto.
5. Žalobkyně též setrvala na názoru, že správní orgán byl povinen postupovat dle dřívější, pro ni příznivější právní úpravy. Jako alibistické odmítá tvrzení o tom, že pro ni je nová úprava výhodnější vzhledem k vyšší škále trestů, neboť o využití trestu napomenutí žalovaný vůbec neuvažoval.
6. Žalobkyně dále namítla, že jí oblastní inspektorát v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod odepřel právo na veřejné projednání věci, přestože o to včas a písemně požádala.
7. Žalobkyně rovněž popsala, že jejímu zmocněnci J. Ž. nebyl nikdy doručen příkaz oblastního inspektorátu, který byl prvním úkonem ve správním řízení. Argument, že se o něm nakonec dozvěděl a reagoval na něj, podle ní nemůže obstát. Sám oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí tento nedostatek přiznává, čímž podle žalobkyně zároveň přiznává, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

došlo ke zkrácení jejích práv. To, že zmocněnec na příkaz včas reagoval podáním odporu, lze podle žalobkyně přičíst pouze náhodě.

8. Dále žalobkyně namítla, že oblastní inspektorát odmítl pro nadbytečnost provést důkaz výsledkem navržených svědků. Jejich výsledkem by přitom podle žalobkyně bylo přinejmenším spolehlivě zjištěno, že tito zaměstnanci nebyli nijak zkráceni na mzdě, a také to, že na pozici pomocný operátor skutečně vykonávali jinou práci než kmenoví zaměstnanci uživatelů na pozici operátor. Žalobkyně uvedla, že oblastnímu inspektorátu předala veškeré údaje potřebné ke kontaktování svědků. Oblastní inspektorát to ignoroval stejně jako dvojjazyčné čestné prohlášení zaměstnankyně D. R. C., kterou žalobkyně doposud zaměstnává v pracovním poměru. Tato situace byla podle žalobkyně vyvolána tím, že zdejší soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 5. 2019 stanovil lhůtu pro rozhodnutí v dané věci, a správní orgán se tak snažil řízení i s ohledem na čas dovolených zkrátit na úkor jeho kvality.
9. Žalovaný se podle žalobkyně nijak nevypořádal s odvolacími námitkami. Postup, kdy konstatoval souhlas se závěry oblastního inspektorátu a nevypořádal se s poměrně propracovanými námitkami žalobkyně, se podle žalobkyně neslučuje se zásadami dvojinstančnosti správního řízení. Žalobkyně namítla také nepřiměřeně dlouhou dobu řízení, kdy zavinění průtahů spočívá plně na bedrech oblastního inspektorátu, což zdejší soud konstatoval v rozsudku č. j. 15 A 136/2017-62.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Jelikož žalobní námitky kopírují námitky uváděné ve správním řízení, v plném rozsahu odkázal na vydaná rozhodnutí. Doplnil, že ve věci podle něj bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila předmětného správního deliktu. Nelze přistoupit na argumentaci, že se jednalo pouze o administrativní pochybení. Na základě podkladů uvedených na str. 9 napadeného rozhodnutí správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě šlo o nároky zaměstnanců žalobkyně jakožto agentury práce (mimo jiné příplatek za práci v sobotu, neděli a ve svátek a turnusový příplatek), které vyplývaly z předpisů uživatelů společnosti Webasto a Inteva a u kmenových zaměstnanců uživatelů byly vázány na všechny zaměstnance bez ohledu na konkrétní pracovní zařazení či jiné podmínky. Správní delikty podle něj byly náležitě prokázány doklady založenými ve správním spise a provedenými jako listinné důkazy. Uzavřel, že z žaloby není seznatelné, s jakými odvolacími námitkami se neměl vypořádat.

Ústní jednání soudu

11. Z jednání soudu konaného dne 25. ledna 2022 se zástupce žalobkyně omluvil a zároveň souhlasil s tím, aby se jednání konalo bez jeho přítomnosti.
12. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu konaném dne 25. ledna 2022 odkázala na písemné vyjádření k žalobě a vydaná rozhodnutí s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.
13. V souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud z vlastní iniciativy provedl dokazování rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 15 A 136/2017-62, který nabyl právní moci dne 30. 5. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu, ústním jednání a provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného není důvodná.
16. V první řadě soud považuje za nutné zdůraznit, že povinností účastníka je uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jde o jednu ze základních náležitostí žaloby týkající se přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jež je zakotvena v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
17. V případě žalobních námitek se žalobce nemůže omezit na pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-86). Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, jde o řízení zcela oddělené, proto nelze při formulaci žalobních bodů pouze odkazovat na písemnosti ve správním řízení. Odkaz na skutkovou či právní argumentaci lze akceptovat jako součást žalobních důvodů pouze za výjimečných podmínek, přičemž jednou z nich nevyhnutelně je, aby byl v textu žaloby učiněný **odkaz zcela konkrétní, směřující na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, tj. na konkrétní bod**. Tato primární podmínka nebyla v nyní projednávané věci naplněna, neboť odkaz žalobkyně na celé její odvolání je obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení, když jde o odkaz na podání jako takové. K tomu soud dodává, že odkazované odvolání sice je formálně členěno do sedmi kapitol, ty však do značné míry postrádají logickou strukturu a svým obsahem jsou spíše jakýmsi – místy značně osobním – komentářem k průběhu řízení před oblastním inspektorátem a k činnosti jeho zaměstnanců. Žádná z uvedených kapitol odvolání však zejména neobsahuje jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci směřující proti posouzení věci žalovaným v napadeném rozhodnutí, na kterou by bylo možné odkázat.
18. Předmětem soudního přezkumu totiž je primárně napadené rozhodnutí, nikoli rozhodnutí oblastního inspektorátu, což možnost přebrání odvolací argumentace v nezměněné podobě jakožto argumentace žalobní dále oslabuje. S jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž žalobkyně by tak kromě konkretizace námitek, které žalobkyně považuje i za námitky žalobní, měla logicky brojit proti způsobu, jakým byly žalovaným její odvolací námitky posouzeny, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětem žaloby je právě rozhodnutí žalovaného o odvolání. Z toho důvodu nemohl soud neurčitý odkaz žalobkyně akceptovat jako součást žalobních důvodů ani přisvědčit jejímu zcela obecnému konstatování, podle kterého se žalovaný nijak nevypořádal s odvolacími námitkami.

19. Dále je třeba poukázat na to, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní. Pokud tedy odvolací námitky korespondují s námitkami, které účastník řízení uplatňoval již v prvostupňovém řízení, a správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl důvody, proč těmto námitkám nepřisvědčil, nelze považovat odpovídající odvolací námitky za nevypořádané, jestliže se odvolací orgán s hodnocením prvostupňového orgánu ztotožnil.
20. Pokud tedy žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na právní názor prvostupňového orgánu a odůvodnění jeho rozhodnutí, nelze tento odkaz považovat za ignorování odvolacích námitek, neboť právě odkazovaná argumentace prvostupňového orgánu se s identickými námitkami vypořádává. Napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nelze považovat za nepřezkoumatelné.
21. Pro úplnost soud dodává, že zásada dvojinstančnosti zaručuje to, že vždy, proběhne-li řízení před správním orgánem prvního stupně, je možné, aby meritorní rozhodnutí, jež správní orgán prvního stupně vydal, přezkoumal orgán odvolací. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se tak lze odvolat, tj. podat řádný opravný prostředek (nestanoví-li zákon jinak). Zásada dvojinstančnosti tedy znamená, že „řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, bod 51, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS).
22. Jde-li o samotné meritum soudního přezkumu, soud shrnuje, že žalobkyni bylo kladeno za vinu to, že nezajistila, aby přiděleným zaměstnancům byl poskytován příplatek za práci v sobotu a neděli a turnusový příplatek, což bylo v dostatečném rozsahu zjištěno při kontrole proběhlé u žalobkyně, jejíž závěry žalobkyně v žalobě nijak konkrétně nezpochybnila. Žalobkyně rovněž v žalobě nijak nezpochybnila závěr správních orgánů o tom, že nárok na jeden z těchto příplatků vznikl všem kmenovým zaměstnancům uživatelů bez ohledu na konkrétní pracovní zařazení či jiné podmínky. Za této situace je bez významu případná skutečnost, že zaměstnanci žalobkyně pracující na pozici pomocného operátora měli vykonávat jinou práci než kmenoví zaměstnanci uživatelů na pozici operátor. S ohledem na výše popsané požadavky na formulaci žalobních bodů se soud nemohl zabývat ani zcela nekonkrétními tvrzeními žalobkyně o tom, že „některé složky mzdy byly vykázaný v jiných kolonkách“ a „celková mzda zaměstnanců byla vyšší než nároková“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Žalobkyně v žalobě neuvedla, v čem pro ni měla být dřívější právní úprava výhodnější, ani jak konkrétně se jí namítaný postup správního orgánu podle jiné právní úpravy negativně dotkl. Z napadeného rozhodnutí i rozhodnutí oblastního inspektorátu vyplývá, že žalobkyně svůj názor na to, že dřívější právní úprava je pro ni výhodnější, dovozovala ze svého přesvědčení o tom, že podle dřívější právní úpravy, konkrétně § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, mělo dojít k zániku její odpovědnosti za předmětné správní delikty spáchané v období od 1. 9. 2015 do 31. 12. 2015. To odůvodnila jednak tím, že správní řízení nebylo vůbec zahájeno, protože její tehdejší zmocněnec Jiří Žežulka nebyl vůbec obeslán, a jednak také tím, že od spáchání deliktního jednání uplynuly více než tři roky.
24. Otázkou možného zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikty je soud povinen se zabývat i bez návrhu.
25. Ustanovení § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 29. 7. 2020 (tedy v době spáchání přestupku) stanovilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. S účinností od 30. 7. 2020 byla tato úprava v zákoně o inspekci práce zrušena. Podle důvodové zprávy k novelizujícímu zákonu č. 285/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a některé další související zákony, se tak stalo proto, že v důsledku nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dne 1. 7. 2017 se rušená úprava stala nadbytečnou.
26. Podle § 30 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Podle § 31 odst. 1 věty první téhož zákona počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.
27. Podle § 32 odst. 2 zákon o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba se přerušuje
- a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,
 - b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným,
 - c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;
- přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
28. Podle § 32 odst. 3 téhož zákona, byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
29. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
30. Soud dospěl k závěru, že ani podle úpravy § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, na kterou se odvolávala žalobkyně, ani podle úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky nedošlo před tím, než napadené rozhodnutí nabylo právní moci, k zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětné správní delikty. Z tvrzení samotné žalobkyně, obsahu správního spisu i rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 15 A 136/2017-62, který nabyl právní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

moci dne 30. 5. 2019, je zřejmé, že příkaz, kterým v dané věci bylo zahájeno správní řízení, sice byl nesprávně doručován přímo žalobkyni, zároveň se ale vzápětí dostal do sféry jejího tehdejšího zmocněnce, a to dokonce tak, že na něj dokázal reagovat podáním odporu v osmidenní lhůtě od dne následujícího po jeho doručení přímo žalobkyni. Tento nedostatek v doručování tak byl tímto postupem zhojen, příkaz je ve vztahu k žalobkyni třeba považovat za doručенý, a nelze uvažovat, že by neměl účinky předvídané zákonem včetně zahájení správního řízení. K zahájení řízení tedy došlo.

31. Tříletou lhůtu dle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, jejíž nerespektování žalobkyně rovněž v řízení namítala, je třeba považovat za **objektivní lhůtu pro zahájení řízení**. Z § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce proto nelze v daném případě dovozovat, že by po třech letech od doby spáchání deliktu (na rozdíl od znění tohoto ustanovení účinného do 31. 12. 2014) došlo k zániku odpovědnosti za tento delikt a řízení mělo být zastaveno.
32. Nová úprava zákona o odpovědnosti za přestupky obecně může být pro pachatele dříve spáchaných správních deliktů dle zákona o inspekci práce výhodnější v tom, že v § 32 odst. 3 stanoví, že odpovědnost za přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Takovéto omezení v aplikovaném znění zákona o inspekci práce zakotveno nebylo. V případě žalobkyně však ke dni právní moci napadeného rozhodnutí k uplynutí takovéto pětileté lhůty od spáchání přestupku nedošlo. S ohledem na doručení příkazu a vydání prvostupňového rozhodnutí nedošlo ani k tomu, že by před tím, než napadené rozhodnutí nabylo právní moci, uplynula tříletá lhůta, která by v důsledku přerušení promlčecí lhůty počala běžet znovu dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud proto uzavřel, že v otázce zániku odpovědnosti za předmětný správní delikt měl být aplikován § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, neboť pozdější úprava zákona o odpovědnosti za přestupky pro žalobkyni nebyla výhodnější, a že k zániku odpovědnosti žalobkyně za spáchané správní delikty nedošlo. Oblastní inspektorát dospěl k těmto závěrům, byť se nesprávně domníval, že k tomu došlo zejména proto, že po dobu soudního řízení na ochranu proti nečinnosti vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 136/2017 lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty neběžely. Žalovaný se s jeho posouzením ztotožnil. S ohledem na správný závěr o tom, že k zániku odpovědnosti žalobkyně za spáchané správní delikty nedošlo, nebyl důvod napadené rozhodnutí pro nezákonnost rušit.
33. Oblastní inspektorát i žalovaný dále v napadeném rozhodnutí skutečně uvedli, že nová právní úprava účinná od 1. 7. 2017 je příznivější, a to z důvodu většího množství alternativ uložitelných trestů. Přesto shodně shledali, že ve věci není prostor pro uložení mírnějšího trestu než pokuty, tj. trestu, který bylo možné uložit podle obou právních úprav. Soud tuto obecnou úvahu srovnávající právní úpravy neshledává jakkoli problematickou. Zejména je však toho názoru, že uvedená úvaha, která zůstala právě jen úvahou, ve svém důsledku nijak nezasáhla do práv žalobkyně.
34. Dále soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobkyně v řízení před oblastním inspektorátem v podání ze dne 17. 6. 2019 navrhla veřejné ústní jednání ve věci, neboť měla za to, že dosavadní průběh jednání dostatečně neosvětlil skutečný stav věci. Jelikož z žádného ustanovení zákona o inspekci práce ani správního řádu nevyplývala povinnost v daném řízení za účelem dokazování vždy nařídít ústní jednání, zabýval se soud tím, zda v řízení nedošlo k omezení účasti žalobkyně při zjišťování skutečného stavu věci. Zjistil přitom, že v daném případě oblastní inspektorát vycházel pouze z listinných důkazů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterými v souladu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dne 26. 6. 2019 provedl dokazování mimo ústní jednání, jehož se zástupce žalobkyně zúčastnil a při kterém se k věci a proběhlému dokazování vyjádřil. Neprovedení žalobkyní navrhovaného důkazu výsledkem svědků, celkem osmi kontrolovaných zaměstnanců (včetně paní D. R. C.), oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil nadbytečností takovýchto důkazů (viz 13. strana jeho rozhodnutí). Za této situace soud v tom, že nebylo k žádosti žalobkyně nařízeno ústní jednání, nespatořoval pochybení na straně oblastního inspektorátu, neboť žalobkyně byla seznámena s listinnými důkazy, ze kterých oblastní inspektorát vycházel, a bylo jí umožněno na ně reagovat, což také učinila. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí pak žalobkyni byla dána možnost nahlédnout do spisu a vyjádřit se ke shromážděným podkladům, čehož využila.

35. Pokud žalobkyně namítá, že výsledkem jí navržených svědků mohlo být spolehlivě zjištěno, že tito zaměstnanci nebyli nijak zkráceni na mzdě, a také to, že na pozici pomocný operátor skutečně vykonávali jinou práci než kmenoví zaměstnanci uživatelů na pozici operátor, soud se ztotožňuje s názorem, že takovéto dokazování by bylo nadbytečné. Je třeba zopakovat, že žalobkyni bylo kladeno za vinu to, že nezajistila, aby přiděleným zaměstnancům byl poskytován příplatek za práci v sobotu a neděli a turnusový příplatek, což bylo v dostatečném rozsahu zjištěno při kontrole proběhlé u žalobkyně. Skutečnost, že zaměstnanci na pozici pomocného operátora měli vykonávat jinou práci než kmenoví zaměstnanci uživatelů na pozici operátor, byla s ohledem na **žalobkyní v žalobě nezpochybněný** závěr správních orgánů o tom, že nárok na jeden z těchto příplatků vznikl všem kmenovým zaměstnancům uživatelů bez ohledu na konkrétní pracovní zařazení či jiné podmínky, bez významu.
36. To, že příkaz oblastního inspektorátu byl doručen přímo žalobkyni, nikoli jejímu tehdejšímu zmocněnci J. Ž., bylo potvrzeno v řízení na ochranu proti nečinnosti žalovaného, ve kterém zdejší soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2019, č. j. 15 A 136/2017-62, který nabyl právní moci dne 30. 5. 2019, shledal nečinnost na straně oblastního inspektorátu a vyhověl návrhu žalobkyně. Rovněž z tohoto rozsudku vyplývá pravdivost tvrzení žalobkyně, podle kterého zmocněnec přesto na vydaný příkaz dokázal reagovat podáním odporu v osmidenní lhůtě od dne následujícího po jeho doručení přímo žalobkyni. Z uvedeného však nelze dovozovat – a žalobkyně to ostatně ani netvrdí – podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ani tato námitka žalobkyně tudíž není důvodná.
37. Též žalobkyní tvrzená nepřiměřeně dlouhá doba řízení nemůže být – bez ohledu na to, kdo ji zavinil – důvodem, pro který by bylo možné vedené správní řízení považovat za vadné či napadené rozhodnutí za nezákonné, a z tohoto důvodu je rušit.
38. Žalobu soud vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. ledna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)